

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 90/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti CHEMES, a. s. Humenné, Lazaretská 24, Bratislava, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou SOUKENÍK – ŠTRPKA, s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. David Soukeník, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Humenné č. k. 21 Cb 52/2017-395 z 21. júna 2017 a uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Cob 22/2017-549 z 26. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti CHEMES, a. s. Humenné, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti CHEMES, a. s. Humenné (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

uznesením Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) č. k. 21 Cb 52/2017-395 z 21. júna 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Cob 22/2017-549 z 26. septembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia napadnutým uznesením zaviazal sťažovateľku ako žalovanú zabezpečiť pre spoločnosť Nexis ako žalobcu (ďalej aj „žalobca“) v roku 2017 nerušenú a priebežnú dodávku elektrickej energie a ďalších komodít špecifikovaných vo výroku uznesenia za podmienky uhrádzania zálohových platieb žalobcu v prospech žalovanej vo výške 213 936,05 € s DPH týždenne splatných vždy najneskôr k poslednému dňu kalendárneho týždňa predchádzajúceho týždňu, za ktorý sa zálohová platba hradí, a zúčtovacím obdobím bude kalendárny rok. Zaviazal sťažovateľku zdržať sa akýchkoľvek úkonov smerujúcich k prerušeniu, obmedzeniu alebo zastaveniu týchto špecifikovaných dodávok. Tiež ju zaviazal od doručenia napadnutého uznesenia okresného súdu vykonávať s náležitou odbornou starostlivosťou potrebné opatrenia s cieľom predchádzania možného výpadku, poruchy, poškodenia alebo iného obmedzenia funkčnosti zariadení, sietí, rozvodov alebo iných prvkov vo vlastníctve, v užívaní alebo pod kontrolou sťažovateľky, prostredníctvom alebo s pomocou ktorých dochádza k dodávke komodít špecifikovaných vo výroku uznesenia. Okresný súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, poučil sťažovateľku, že môže proti žalobcovi podať žalobu vo veci samej o plnenie ceny dodávaných energií a médií alebo žalobu o určenie cien dodávaných energií a médií a určil trvanie tohto neodkladného opatrenia do 31. decembra 2017.

2.1 Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu a uviedol:

„Súd prvej inštancie na základe obsahu spisu a vyjadrení sporových strán správne zistil skutkový stav a vo veci správne aj rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú obsahu spisu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania a nemožno mať pochybnosti ani o správnosti právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie...“

V prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané, že medzi sporovými stranami existuje platná Zmluva o dodávkach energií a služieb z 10.5.2000 (v prílohe ktorej sú špecifikované všetky plnenia, ktoré sú predmetom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia) a Memorandum o spolupráci v energetike z 27.12.2006, ktoré upravujú vzťahy, práva a povinnosti medzi stranami, a preto nemožno súhlasiť s názorom žalovaného, prezentovaným počas celého konania o nariadení neodkladného opatrenia, že neexistuje právny základ, na základe ktorého by sa mohol žalobca domáhať vydania tohto neodkladného opatrenia v znení tak, ako ho požadoval. Je pochopiteľné, že tento právny základ, ktorý upravuje zásadné vzťahy medzi sporovými stranami v otázke dodávok energií a médií vyžaduje aj uzavretie realizačných zmlúv, ktoré na rok 2017 uzavreté neboli, avšak ako správne konštatuje súd prvej inštancie, napriek tejto okolnosti, ktorá tu bola už v predchádzajúcom období, strany zaviedli určitú obchodnú prax a obchodnú zvykosť, v rámci ktorej sa dodávka týchto energií a médií aj skutočne realizovala bez toho, aby boli uzavreté konkrétne realizačné zmluvy. Tieto okolnosti vyplývajú napríklad z Dohody o cenách na rok 2015. Zároveň existuje istá obava, že by mohlo dôjsť k prerušeniu týchto dodávok zo strany žalovaného v prospech žalobcu, pretože z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný viackrát dôrazne upozornil žalobcu na možnosť ukončenia dodávky energií a médií, ak tento nepristúpi na cenové požiadavky žalovaného vo vzťahu k týmto komoditám. Správne zistil súd prvej inštancie aj okolnosť, že takéto prerušenie dodávok predmetných komodít by malo veľmi vážne dôsledky pre žalobcu a malo by aj sociálny rozmer, ktorý súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí odôvodnil v podobe možnej hrozby prepúšťania zamestnancov žalobcu. V priebehu konania žalobca navrhol aj výšku odplaty za poskytované dodávky predmetných komodít, pričom túto cenu upresnil jednak v odvolaní proti pôvodnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ale aj vo vyjadrení z 9.6.2017 (č.l. 260 a nasl. spisu), kde špecifikoval túto cenu zálohovitých platieb na sumu 213.936,05 eur s DPH, ktorú na základe tohto vyjadrenia určil aj súd prvej inštancie v napadnutom uznesení. Niet dôvodu nepovažovať jednak argumentáciu uvedenú v odvolaní žalobcu proti pôvodnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie v prejednávanej veci a následné vyjadrenie z 9.6.2017 za upresnenie svojho návrhu, pokiaľ ide o cenu - odplatu za dodávané komodity. V tejto súvislosti nemožno súhlasiť s názorom žalovaného, že súd prvej inštancie mal byť viazaný okolnosťami

a skutkovým stavom tak, ako boli zistené v čase vydania pôvodného (predchádzajúceho) uznesenia súdu prvej inštalácie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým bol tento návrh zamietnutý. So zreteľom na to, že toto rozhodnutie súdu prvej inštalácie bolo zrušené rozhodnutím odvolacieho súdu, niet dôvodu na to, aby sa súd prvej inštalácie nemal zaoberať argumentáciou a stavom, ktorý sa viaže na jeho následné (aktuálne) rozhodnutie v prejednávanej veci.

Toto upresnenie cien dodávok energií je plne postačujúce pre potrebu nariadenia neodkladného opatrenia v konaní, o ktorom boli základné okolnosti rozhodujúce pre nariadenie neodkladného opatrenia žalobcom náležite osvedčené. Navyše ide o platby zálohové, ktoré budú následne vyúčtované po skončení kalendárneho roka tak, ako to vyplýva z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Treba tiež zdôrazniť, že pre účely rozhodovania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je potrebná bezpečná znalosť o skutočnej výške cien, za ktoré majú byť tieto komodity dodávané, pretože táto okolnosť napokon nie je zhodná ani medzi sporovými stranami. Rozhodujúce je, že za dodávané komodity v rámci dočasnej úpravy danej neodkladným opatrením bude žalobca platiť odplatu vo forme zálohovitých platieb, ktoré sa so zreteľom na všetky okolnosti javia ako primerané a vychádzajú z dokumentov (základných právnych nástrojov, ktoré medzi stranami existujú), a to z Dohody z 10.5.2000 a z Memoranda z 27.12.2006, ako aj z Dohody o cenách pre rok 2015. Ako bolo už aj v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu naznačené, bezpečná znalosť výšky cien v tomto štádiu konania nie je potrebná a jej reálne ustálenie môže byť práve predmetom ďalšieho konania. Preto nemožno nijakým spôsobom súhlasiť, alebo akceptovať námietku žalovaného týkajúcu sa neujasnenia si (zo strany súdov) otázky cien dodávaných komodít. So zreteľom na všetky okolnosti a výšku zálohovitých platieb nie je rozhodujúca v tomto štádiu konania.

Taktiež nemožno súhlasiť s názorom žalovaného, že rozhodnutie súdu prvej inštalácie je nenáležité odôvodnené a z tohto dôvodu vlastne arbitrárne. Súd prvej inštalácie zrozumiteľným spôsobom poukázal na to, ktoré okolnosti vzal za preukázané, najmä v polohe osvedčenia nárokov uplatňovaných žalobcom v tomto konaní a svoje myšlienkové pochody aj náležite vysvetlil vo vzťahu ku každému z výrokov svojho rozhodnutia. Pokiaľ ide o tvrdené nevyporiadanie sa súdu prvej inštalácie s argumentmi, dôkazmi a vyjadreniami zo strany žalovaného, treba konštatovať, že nie je povinnosťou súdu reagovať na všetky

námietky predostreté sporovou stranou v konaní, alebo vykonávať dôkazy na základe všetkých návrhov alebo vyjadrení, ktoré sú vo veci produkované. Pre súd je dôležité rozhodnúť (najmä v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia) na základe rozhodujúcich skutkových okolností a v tomto špecifickom druhu konania na základe aspoň pravdepodobného osvedčenia nárokov prezentovaných žalobcom v konaní, ktoré si so zreteľom na všetky okolnosti vyžadujú neodkladnú úpravu, čo v tomto konaní splnené bolo. Otázka rokovaní medzi sporovými stranami ohľadom výšky cien je z tohto pohľadu sekundárnou záležitosťou, ku ktorej má napokon toto neodkladné opatrenie vytvoriť podmienky a motivovať strany, aby v týchto konaniach pokračovali a reálne ceny aj skutočne dohodli.

Nariadenie predmetného neodkladného opatrenia nie je nahrádzaním zmluvnej voľnosti strán sporu. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že základné právne rámce, ktoré upravujú právny vzťah sporových strán v tomto konaní i mimo jeho rámca existujú a boli spomenuté vyššie (zmluva z 10.5.2000 a Memorandum z 27.12.2006), pričom tieto zmluvné nástroje dávajú priestor jednak pre rokovanie strán ohľadom určenia výšky cien dodávaných komodít, ale aj priestor pre to, aby boli tieto komodity určené súdnou cestou.

V tejto súvislosti správne postupoval súd prvej inštancie pokiaľ v napadnutom rozhodnutí v zmysle § 337 ods. 1 CSP poučil žalovaného, že môže voči žalobcovi podať žalobu vo veci samej, a to žalobu na plnenie ceny dodávaných energií a médií (v ktorej sa bude preskúmať aj adekvátnosť cien týchto komodít) alebo žalobu na určenie cien dodávaných energií a médií, vychádzajúc zo základných právnych rámcov existujúcich medzi sporovými stranami, daných predmetnými zmluvami. Súd prvej inštancie tak postupoval z dôvodu, že nepokladal za nutné uložiť žalobcovi podať žalobu vo veci samej, ale zvolil postup uvedený v § 337 ods. 1, 2 CSP v podobe poučenia žalovanému v zmysle výroku napadnutého uznesenia a vymedzenia predmetu konania, ktoré môže žalovaný začať na základe ním podaného návrhu na začatie konania - žaloby.“

3. Podľa sťažovateľky okresný súd aj krajský súd nesprávne postupovali pri vydávaní svojich rozhodnutí v intenciách § 324 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) týkajúcich sa neodkladných opatrení a navyše nezohľadnili charakter neodkladného opatrenia, ktorý nadobudlo po účinnosti Civilného sporového poriadku. Sťažovateľka

uvádza, že napriek tomu, že okresnému súdu musel byť s prihliadnutím na zásadu *iura novit curia* známy charakter neodkladných opatrení, v napadnutom uznesení rozhodol okresný súd v rozpore s charakterom neodkladného opatrenia tak, že určil sťažovateľke povinnosť dodávať spoločnosti Nexis energie a médiá za určité ceny zálohových platieb len na rok 2017 a napadnutým uznesením krajského súdu bolo toto rozhodnutie potvrdené. Podľa sťažovateľky neodkladným opatrením sa má zabezpečiť úprava pomerov medzi stranami sporu, ktorá má, ak je to možné, viesť k trvalej úprave pomerov strán sporu, avšak v tomto prípade len znevýhodnila postavenie sťažovateľky na trhu, keď ju súdy zaviazali dodávať energie a médiá spoločnosti Nexis za ceny zálohových platieb, ktoré neboli stranami sporu akceptované.

3.1 Sťažovateľka ďalej konštatuje, že je tiež potrebné zdôrazniť skutočnosť, že trvalá úprava pomerov strán sporu sa v danom prípade nemohla a ani nemôže dosiahnuť vydaním neodkladného opatrenia. Okresný súd aj krajský súd podľa mienky sťažovateľky síce správne konštatovali, že predmetom konania o neodkladnom opatrení nemôže byť určenie cien za dodávky energií a médií od sťažovateľky spoločnosti Nexis, pretože toto konanie presahuje rámec konania o neodkladnom opatrení, no napriek tomu neodkladné opatrenie vo veci nariadili s tým, že sťažovateľke určili povinnosť vykonávať zálohové platby v určitej výške.

3.2 Podľa slov sťažovateľky napadnuté uznesenie okresného súdu ani napadnuté uznesenie krajského súdu nedávajú vo svojich odôvodneniach odpoveď na to, ako považovali za preukázané, že sťažovateľka upozornila spoločnosť Nexis na odstavenie dodávok energií a médií. Uvedená argumentácia je pritom kľúčovou vo vzťahu k preukázaniu existencie nároku na vydanie neodkladného opatrenia. Podľa sťažovateľky strohé konštatovanie, že určitá skutočnosť bola preukázaná na základe listín v spise bez uvedenia konkrétnych listín či bez poukázania na konkrétny dôkaz, nemôže byť považované za dostatočné zdôvodnenie rozhodnutia, a tým ani za dostatočné odôvodnenie existencie nároku na vydanie neodkladného opatrenia. S prihliadnutím na uvedené je sťažovateľka toho názoru, že súdy neodôvodnili existenciu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, a preto priznanie takéhoto nároku je v rozpore so základným právom na spravodlivé súdne konanie, a teda na súdnu ochranu.

3.3 Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti uvádza:

„Máme za to, že v zmysle skutočností uvedených vyššie je potrebné konštatovať, že spoločnosť Nexis neosvedčila svoj nárok na vydanie neodkladného opatrenia, nakoľko nepreukázala existenciu realizačnej zmluvy, či inej dohody, z ktorej by vyplývalo množstvo a cena energií, ktoré mal Sťažovateľ spoločnosti Nexis dodávať. Uznesenie OSHE ako aj Uznesenie KSPO boli preto vydané v rozpore s ust. § 326 CSP.

V nadväznosti na uvedené konštatujeme, že postupom Okresného súdu Humenné a Krajského súdu v Prešove došlo k porušeniu ustanovení o nariadení neodkladného opatrenia v CSP, pričom závery súdov boli zároveň ostro v rozpore s charakterom neodkladného opatrenia, ktorý je prezentovaný najmä v dôvodovej správe k CSP. Porušenie týchto ustanovení a najmä ustanovenia § 329 ods. 2 CSP je potrebné vnímať ako porušenie práva na ústavokonformný výklad, ktoré je jedným z podkategórií práva na súdnu ochranu uvedeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR.

Ani Okresný súd Humenné ani Krajský súd v Prešove sa však touto situáciou a argumentáciou Sťažovateľa nezaoberali. Súdny absolútne nezhodnotili, ani len nekomentovali, či priznanie práva jednej procesnej strane nebude neprimerane zasahovať do práv druhej procesnej strany, a či škoda ktorá bez nariadenia neodkladného opatrenia údajne spoločnosti Nexis hrozí, nie je neprimeraná škode, ktorá reálne hrozí Sťažovateľovi, zamestnancom priemyselného parku, ako aj obyvateľom mesta Humenné.

Okresný súd Humenné sa vôbec nevysporiadal s ujmou, ktorá hrozí Žalovanému vydaným Uznesením, a že táto ujma je v hrubom nepomere s ujmou, ktorá by mohla údajne vzniknúť Žalobcovi, ak by súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia opätovne zamietol.

Uznesenie OSHE a Uznesenie KSPO nedávajú odpovede na všetky vo veci relevantné argumenty strán sporu, a nie sú spôsobilé potvrdiť opodstatnenosť vydania neodkladného opatrenia vo veci. Predmetné uznesenia je preto potrebné považovať za arbitrárne.“

4. Sťažovateľka navrhla vydať tento nález:

„Ústavný súd Slovenskej republiky určuje, že rozhodnutím Okresného súdu Humenné zo dňa 21.06.2017, č.k. 21Cb/52/2017-395, IČS: 8317203689 a rozhodnutím Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.09.2017, IČS: 8317203689 boli porušené základe ľudské práva

Sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 6 bod 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Okresného súdu Humenné zo dňa 21.06.2017, č.k. 21Cb/52/2017-395, IČS: 8317203689 a uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.09.2017, IČS: 8317203689 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Humenné na ďalšie konanie.

Porušovatelia sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť Sťažovateľovi trovy konania v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť

k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Bez potreby obsiahlejších doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľky je potrebné vzhľadom na predmet sporu pred všeobecnými súdmi v sťažovateľkinej veci poukázať na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa neodkladných opatrení (predtým „predbežných opatrení“ v zmysle Občianskeho súdneho poriadku). Ústavný súd už vo veciach sp. zn. II. ÚS 741/2017, sp. zn. II. ÚS 447/2017, sp. zn. II. ÚS 340/2015 (ako príklad ústavný súd poukázal len na najnovšie rozhodnutia) *mutatis mutandis* uviedol, že rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Posúdenie podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Aj v konaniach, v rámci ktorých všeobecný súd rozhoduje o neodkladných opatreniach, musia byť dodržané minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu. To znamená, že takéto rozhodnutie musí obsahovať výrok, ktorý je koncentrovaným vyjadrením odôvodnenia právneho názoru všeobecného súdu

7.1 Predpokladom pre záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né následnou činnosťou všeobecného súdu napr. v konaní o veci samej (porov. I. ÚS 46/00, III. ÚS 406/2013).

7.2 Ústavný súd si uvedomuje rozdielnosť bývalej právnej úpravy predbežných opatrení a súčasnej právnej úpravy neodkladných opatrení. Inak povedané, prijatím

Civilného sporového poriadku sa zmenila koncepcia právnej úpravy predbežných opatrení podľa Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorej bolo cieľom predbežných opatrení dočasne upraviť pomery účastníkov konania a následne rozhodnúť vo veci samej, resp. cieľom bolo eliminovať ohrozenie budúcej exekúcie. Nová právna úprava upúšťa od doterajšej koncepcie predbežnosti poskytovanej ochrany, pretože po nariadení navrhovaných opatrení nemusí nevyhnutne nasledovať konanie vo veci samej. Podľa § 336 ods. 1 CSP môže súd pri nariadení neodkladného opatrenia pred začatím konania vo výroku uznesenia uložiť navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami, súd túto povinnosť neuloží. Nová právna úprava pripúšťa nariadenie neodkladného opatrenia, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej (§ 330 ods. 2 CSP), na rozdiel od úpravy podľa Občianskeho súdneho poriadku, pri ktorej dočasnosť predbežných opatrení vylučovala možnosť takeého výroku, ktorý by bol obsahovo totožný s výrokom vo veci samej.

7.3 Súd môže tiež určiť, že neodkladné opatrenie bude trvať len po určený čas (§ 330 ods. 1 CSP). Neodkladné opatrenie zanikne, ak uplynul čas, na ktorý bolo nariadené (§ 333 CSP).

7.4 Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa tak nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o neodkladných opatreniach v prípadoch, kde neodkladné opatrenia do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (porov. m. m. IV. ÚS 82/09), resp. kde s ohľadom na charakter konkrétneho rozhodnutia o neodkladnom opatrení nemôže toto zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, keďže nemusí zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu (porov. m. m. III. ÚS 309/2012).

8. Premietnutím opísaných východísk na vec sťažovateľky je potrebné upozorniť na kľúčové aspekty sťažovateľkinej veci, a síce, že okresný súd nerozhodol s konečnou platnosťou o právnych vzťahoch týkajúcich sa sporu medzi žalobcom a sťažovateľkou. Uvedený záver ústavný súd opiera o tieto skutočnosti:

8.1 Okresný súd výrokom určil, že sťažovateľka je oprávnená vo veci samej podať žalobu o plnenie ceny dodávaných energií a médií alebo žalobu o určenie cien dodávaných energií a médií.

8.2 Toto neodkladné opatrenie obmedzil okresný súd časovo a určil trvanie tohto neodkladného opatrenia do 31. decembra 2017.

8.3 Ústavný súd tak uzatvára, že vzhľadom na charakter napadnutých uznesení okresného súdu a krajského súdu o neodkladnom opatrení v sťažovateľkinej veci nemôžu tieto napadnuté uznesenia zasiahnuť do základných práv alebo slobôd sťažovateľky, keďže nejde o konečné meritórne rozhodnutia.

8.4 Navyše, odôvodnenia napadnutých uznesení okresného súdu a krajského súdu sú vyčerpávajúce a bohaté na zargumentované právne závery, ktoré netrpia vadou nelogickosti či arbitrability. Samotné napadnuté uznesenia boli navyše výsledkom procesného postupu, ktorý bol zákonný a procesnými právnymi normami predpokladaný pre túto formu rozhodovania všeobecných súdov. Ani v tomto smere ústavný súd teda nenašiel pochybenia všeobecných súdov spočívajúce v procesnom excese takej intenzity, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (porov. III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07) a ktorý by oprávňoval ústavný súd zasiahnuť do napadnutých uznesení o neodkladnom opatrení.

8.5 Na základe uvedeného je preto potrebné sťažnosť sťažovateľky posúdiť ako zjavne neopodstatnenú, keďže ani po jej prijatí na ďalšie konanie by ústavný súd nemohol ani hypoteticky dospieť k záveru o porušení označených ústavných práv sťažovateľky. Ústavný súd tak odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. februára 2018